

ligsmægling, der føres over i den ny Lov, skulle gøres betydningsløse, skulle omgaaes, hvad der jo let kan ske. Vi have nu den Regel, at naar en Part ikke har lovligt Forfald, er han pligtig til at møde personlig for Forligsmæglerne, og ærede Medlemmer, som ere eller have været Forligsmæglere, ville bevidne, at Overholdelse af denne Regel er af største Betydning, for at Forlignsinstituttet skal kunne faa den Betydning, der er tilsigtet. Ikke sandt? (L. Pedersen: Jo!) . . . Ja, det ærede Medlem, der sidder lige over for, det ærede Medlem for Fredensborg (L. Pedersen) bekræfter Rigtigheden af mine Ord. Altsaa, det er ønskeligt, at Parterne skulle møde selv, ønskeligt, for at Forlignsinstituttet skal faa den Betydning, der er tilsigtet. Men for at dette skal kunne ske, er det nødvendigt, at der tilvejebringes nogle Regler, som vi nu ikke have. Nu er Bestemmelsen den, at naar en Part, som ikke havde lovligt Forfald, har ladet møde ved Forligsmæglingen ved en Fuldmægtig, saa kan Modparten, naar Sagen kommer for Retten, forlange, at han skal føre Bevis for, at han havde lovligt Forfald, og hvis han saa ikke fører dette Bevis, skal den Part, som ikke paa tilbørlig Maade har mødt ved Forligsmæglingen, betale Sagens Omkostninger, uanset i øvrigt Sagens Udfald, fordi han ved ikke paa tilbørlig Maade at møde ved Forligsmæglingen har medvirket til, at en Proces om denne Sag bliver nødvendig. Men denne Sikkerhed, som herved skulde være skabt, for at Borgerne virkelig møde personlig ved Forlig, er utilstrækkelig af den Grund, at naar det saa kommer til Sag, vil det som oftest være Sagførere, der møde, og jeg antager ikke, at jeg vil finde Modsigelse i, at det ikke er Coutume blandt Sagførerne, at man fremsætter Indsigelse af den Beskaffenhed, at Modparten har uden tilstrækkelig Grund givet Møde ved Forligsmæglingen ved en Fuldmægtig. Skal Forligsmæglingen opretholdes, maa Sikkerheden for, at den bliver opretholdt paa dette Omraade, flyttes fra Sagførerne og over til i 1ste Instans Forligsmægleren og i 2den Instans Retten. Det maa være saaledes, at naar en Mand møder ved Fuldmægtig ved Forligsmæglingen, skal Forligsmægleren skønne over, hvorvidt der er tilstrækkelig Grund til at tro hans Forklaring angaaende det lovlige Forfald. Forligsmægleren skal staa frit i saa Henseende, men hvis der ikke for Forligsmægleren enten ved Mandens Troværdighed eller paa anden Maade tilvejebringes til-

strækkelig Grund til at antage, at han virkelig har haft Forfald, skal Forligsmægleren give Klagen en Paategning om, at han har mødt ved Fuldmægtig og ikke har oplyst Forfald, og saa skal det godtgøres for Retten, at den paagældende havde Forfald, og hvis han ikke havde Forfald, sker der ham ikke andet frygteligt, end at han skal betale en Bøde. Dette er altsaa, som jeg mener, aldeles nødvendigt, hvis Lovgivningens Paabud skal ske Fuldest om, at man ikke som Regel maa møde ved Fuldmægtig ved Forligsmæglingen, men at man skal møde selv, medmindre man har lovligt Forfald. Og jeg maa antage, at alle de ærede Lovgivere, som altsaa ville have denne Regel genoptaget i den ny Retsreform, ogsaa ville have, at den skal ske Fuldest. Det forekommer mig da, at det er en ganske selvfølgelig Ting, at man heller ikke bør undlade at sørge for, at Midlerne til, at dette kan opnaas, komme til Stede.

Det andet Punkt er maaske af en mere paafaldende Beskaffenhed. Der staar her: „En Mandatarfuldmagt (jvfr. § 129)“ — hvor Lovforslaget har en Regel om Mandatarfuldmagt — „giver ikke nogen Ret ud over den, en almindelig Fuldmagt giver, til at møde ved Forligsmægling.“ Jeg maa her for de ikke-indviede forklare, hvad en Mandatarfuldmagt er. En Mandatarfuldmagt er en saadan, hvorved Fuldmægtigen bemyndiges til at optræde i sit eget Navn. Nu vide De, at man kan ikke uden under visse bestemte Betingelser give Møde ved Fuldmægtig, men naar man underskriver en trykt Formular, hvorpaa der staar: „Mandatarfuldmagt“, falde disse Regler bort. Saa kan en Sagfører meget godt møde for en Part, der ikke har lovligt Forfald, og saa ville i Virkeligheden Forlignslovgivningens Regler være omgaaede. At man kan benytte Mandatarfuldmagt til at omgaa andre Regler i Loven, det vide de Lovgivere, der have været med til at lave dette Lovforslag, meget godt, og naar det gælder om at værge Sagførerne paa dette Omraade, have de ikke manglet Opmærksomhed for denne Sag. Vi have i § 129 en Regel i saa Henseende. § 129 siger nemlig: „En Bemyndigelse til i eget Navn at indtale en Førdring eller anden Rettighed („Mandatarfuldmagt“) kan ikke give den, hvem Bemyndigelsen er given, Ret til selv at møde i Sagen, naar han ikke er en til Møde ved den paagældende Domstol berettiget Sagfører.“ Lovgivningen siger altsaa, at man ikke skal kunne omgaa Sagfører-